

ע"פ 20966/07/18 - מסוואדה עומר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 20966-07-18 עומר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת ד"ר חיה זנדברג
מערער	מסוואדה עומר
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק-דין

ערעור על פסק-דין של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט נאיל מהנא) מיום 11.6.2018 בתתע"א 11307-05-18.

כתב האישום

1. נגד המערער הוגש כתב אישום בו נטען כי ביום 17.5.2018 (יום חמישי) בשעה 07:50 נהג המערער בכביש 4060 (ק"מ 45) במהירות של 164 קמ"ש, במקום בו המהירות המרבית המותרת היא 90 קמ"ש. וזאת, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

פסק-הדין

2. ביום 11.6.2018 התקיים דיון בבית המשפט קמא בעניינו של המערער, בו הודיע ב"כ המאשימה כי "הגענו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום ויורשע, הצדדים יבקשו שביהמ"ש יגזור עליו פסילה 7 חודשים, פסילה על תנאי 6 חודשים למשך 3 שנים וקנס 1,500 ₪". המערער מסר לפרוטוקול כי "אני מאשר ואני מודה".

3. על סמך הודאת המערער הרשיע בית המשפט קמא את המערער במיוחס לו בכתב האישום. לאחר מכן, טענו הצדדים בקצרה לעונש, וביקשו מבית המשפט לכבד את הסדר הטיעון. בית המשפט קמא שמע את טענות הצדדים, החליט לכבד את הסדר הטיעון, וגזר את עונשו של המערער בהתאם להסדר הטיעון המוסכם.

הערעור

4. ביום 9.7.2018 הגיש המערער את הערעור הנוכחי. הערעור הוגש הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין. במסגרת הודעת הערעור וכן בדיון שהתקיים בערעור ביקש עו"ד סלמה, ב"כ המלומד של המערער, כי יותר למערער לחזור בו מהודאתו מן הטעם שלטענתו המערער - שלא היה מיוצג בבית המשפט קמא - טעה לחשוב כי מידת המהירות שבוצעה למכוניתו באמצעות מכשיר הממל"ז הייתה תקינה, בשעה שלמעשה הממל"ז לא נבדק בבדיקות הנדרשות לפי הוראות היצרן. בפרט טען המערער שבדיקת "איפוס הכוונות", שהיא אחת הבדיקות הנדרשות להפעלה תקינה של הממל"ז, נעשתה על עמוד תאורה, למרות שעמוד תאורה אינו בצורת ר', כנדרש.

5. עוד טען ב"כ המערער כי לא ייתכן שהמערער היה בודד בנתיב השמאלי בשעת ביצוע העבירה הנטענת, כפי

שרשם השוטר שערך את הדו"ח, שכן במיקום ובשעה המדוברים ידוע לכל כי קיים עומס תנועה. לפיכך, ביקש המערער לקבל את הערעור על הכרעת הדין. לחלופין, ביקש המערער כי נוכח הנסיבות שפורטו, ונוכח נסיבותיו האישיות של המערער (שהוא נעדר עבר תעבורתי) תקוצר תקופת הפסילה שנגזרה על המערער.

6. מנגד, עו"ד גולדשטיין, ב"כ המלומד של המדינה, התנגד לקבלת הערעור. ב"כ המדינה טען כי בקשת המערער אינה מתיישבת כלל ועיקר עם פסיקת בית המשפט העליון בנוגע לכללים הנוגעים לחזרה מהודאה. עוד טען ב"כ המדינה כי המערער הודה על אתר, בפני השוטר מפעיל הממל"ז, שנהג במהירות מופרזת. וכך נרשמו הדברים:

"הנ"ל נהג ברכב על כביש 1 למערב ונקלט במהירות כשהוא מגיע מולי בודד בנתיב שמאל, אני עומד סטטי לפני שורש ליד אבן... מפעיל את הממל"ז ממפתן דלת נהג פתוחה ניידת ג'פ לבן, עם קליטתו התמקדתי ברכב סוג וצבע אדום והתחלתי בנסיעה אחריו ת[וך] קשר עין רציף כחולים וסירנה ועצרתי אותו בדיוק אחרי החיבור של היציאה משורש עם כביש 1 ולפני הגשר האקולוגי... מצורף טופס מכשיר, זומן לשימוע, הנהג טען שהוא ממחר לתחנת דלק מאחר ונגמר לו הדלק במיכל והוא מבקש רק קנס".

7. וכן מסר הנהג לשוטר על אתר:

"אני יודע שטעיתי אבל לא חשבתי שאני במהירות שאמרת, אני ראיתי 120-130".

8. ב"כ המדינה טען כי מהדברים עולה, למעשה, שהמערער הודה בנהיגה במהירות מופרזת, של 120-130 קמ"ש, במקום בו המהירות המותרת היא 90 קמ"ש. לעמדתו, יש בדבריו כדי ללמד שללא קשר לשאלות שהועלו בערעור בנוגע לתקינות הממל"ז, קיימות בתיק ראיות שיש בהן די כדי לבסס את הרשעתו של המערער בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת.

9. עוד טען ב"כ המדינה כי לא הוכח שנפל כל פגם שהוא בהפעלת הממל"ז וכי - שלא כטענת ב"כ המערער - עמוד תאורה הוא דווקא כן בצורת ר'. מכאן שלא נפל, כאמור, כל פגם בהפעלת הממל"ז. כמו כן, טען ב"כ המדינה כי טענת המערער לפיה לא ייתכן שהמערער היה נהג בודד בנתיב בכביש ובמועד המדוברים, היא טענה שלא הוכחה בראיות, והיא נסתרת מתוך דברי המערער עצמו, שמאשר כי נהג במהירות של 120-130 קמ"ש, כאשר נהיגה במהירות מופרזת מעין זו אינה מתיישבת עם טענת עומס התנועה.

10. לבסוף, טען ב"כ המדינה כי אין כל עילה להתערב בעונש שנגזר על המערער, עונש שנגזר בהתאם להסדר טיעון שכלל הסכמה מוגדרת ביחס לעונש.

דין והכרעה

11. לאחר העיון, החלטתי לדחות את הערעור.

12. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע את המסגרת המשפטית לעניין חזרה מהודאה:

"הודה הנאשם בעובדה... רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו".

13. כעולה מלשון הסעיף, חזרה מהודאה תתאפשר רק ברשות בית המשפט "מנימוקים מיוחדים שיירשמו". פסיקת בית המשפט העליון פירשה את הסעיף האמור, וקבעה את גדרי המקרים בהם יותר לנאשם לחזור בו מהודאתו. וכך הובהרו הדברים לאחרונה מפי כב' המשנה לנשיאה מלצר בע"פ 7088/16 מיטניק נ' מ"י, פורסם בבנו (2018):

"בפסיקתנו נקבע כי סמכותו של בית המשפט לאפשר חזרה מהודיה מתפרשת על כל שלבי המשפט, לרבות על שלב הערעור, אך בית המשפט יעשה כן רק בנסיבות נדירות וחריגות, וזאת, בין השאר, במקרים בהם: ההודיה לא

ניתנה באופן חופשי ומרצון, כאשר נאשם לא הבין את משמעות הודייתו, או כאשר הודיה הושגה שלא כדין, באופן המצדיק את פסילתה... עוד נפסק כי עיתוי העלאת הבקשה לחזרה מן ההודיה מהווה שיקול מכריע בבחינת הבקשה... ככל שהבקשה לחזרה מהודיה מוגשת בשלב מאוחר יותר, עולה החשש כי הנאשם מנסה לבחון את תוצאות הודייתו ולהחליט על פיהן אם כדאי לו לחזור בו ולחדש את המשפט. בהקשר זה נפסק כי החשש האמור מתגבר כאשר הודיית הנאשם ניתנת במסגרת של הסדר טיעון, שכן מתן אפשרות לחזרה מהודיה בנסיבות אלה עלול להוביל לכך שהסכמה להסדר טיעון תהיה מותנית בדיעבד בחומרת העונש המוטל" (שם, בפסקה 29 לפסק-הדין).

14. בהתבסס על הפסיקה האמורה, יש לקבוע כי לא התקיימו בענייננו הנימוקים המיוחדים, שיכולים לבסס טעם להתיר למערער לחזור מהודאתו. המערער הורשע במסגרת הסדר טיעון בפני בית המשפט קמא, והגם שהמערער לא היה מיוצג לא התרשמתי כלל ועיקר שהמערער לא הבין את משמעות הודאתו או את משמעות ההליך. למעשה, אף ב"כ המערער לא טען שהמערער לא הבין את משמעות הדברים, אלא טענתו הייתה שהודאת המערער יסודה בטעות באשר לתקינות בדיקת הממל"ז.

15. דין טענה זו להידחות, בהיותה טענה עובדתית המועלית לראשונה בשלב הערעור, מבלי שהיא נתמכת בראיות של ממש. טענות אינן בבחינת ראיות. עוד בנוגע לממל"ז, אמינותו ובדיקת תקינותו, ראו ע"פ 4682/01 לוי נ' מ"י, פ"ד נח(1) 304(2003); רע"פ 7093/10 מ"י נ' דריזין, פורסם בנבו (2012).

16. מכל מקום, במכלול הנסיבות, לא מצאתי כי יש בטענות אלו של המערער, שנטענו לראשונה בשלב הערעור, ולא נתמכו בראיות של ממש, כדי להוות נימוק מיוחד, שיהיה בו כדי להצדיק מתן רשות למערער לחזור בו מהודאתו.

17. על כן, נוכח בחינת כלל נסיבות המקרה, ובכללן העובדה שהמערער הודה במסגרת הסדר טיעון; העובדה שהבקשה לחזור מההודאה הוגשה לראשונה בשלב הערעור; העובדה שהמערער הודה על אתר בפני השופט בנהיגה במהירות מופרזת (הגם שהודאתו נגעה למהירות נמוכה יותר מהמהירות בה הורשע); והעובדה שהטענות שהעלה המערער בנוגע לחוסר תקינות הממל"ז הן טענות שהועלו לראשונה בשלב הערעור מבלי שהן נתמכות בראיות של ממש - לא מצאתי בסיס משפטי לבקשתו של המערער להתיר לו לחזור בו מהודאתו.

18. כמו כן, לא מצאתי ממש בערעור ביחס לחומרת העונש. העונש נגזר על המערער במסגרת הסדר טיעון, בו נקבע והוסכם במפורש העונש האמור. עונש זה אינו חורג מהמתחם הענישה המקובל, ואין כל עילה להתערב בו.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים.